

မန္တလေး : မြို့နှစ် (၁၅၀) ပြည့် အမှတ်တရ

မေ့ရက်

မေ့မယ်... မိုး

အင်ပါယာစာပေ

cover mg kyaw oo

ဘယ်တော့မှ
မေ့လို့ မရမယ့်
မိုးဥတုလေးတစ်ခုဆီ
ခေါ်ဆောင်သွားခွင့်ပြုပါ

ဒယ်ဒီ ...

အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်
ပြန်မလာဘူး
လိုက်မခေါ်နဲ့
ရည်းစားနောက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး
ရှိလည်း မရှိဘူး
ခုတော့ ရှာမယ်
ဒါပဲ ...
(စားကြွင်း)
ဒီမှာ ပျော်သလောက်နေမယ်
လေချို

တစ်

"နောက်ပိုးမ ..."

"ဟော့တော် ..."

လေချို ... 'ဟော့တော်'ပဲ လုပ်လိုက်နိုင်သည်။ လီဇာရဲ့ စွပ်စွဲချက်က ပြင်းသည်။ လီဇာက ထိုစကားကို ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်လာချင်းချင်း ပြောချလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့က သူမကို အတင်းတွန်း၍ မောင်းထုတ်သည်။ သူမလက်ထဲက ဆံပင် အခြောက်ခံ လေမှုတ်စက်ကလေးကိုလည်း လုယူသေးသည်။

"သွားတော့ ...၊ ငါ့အလှည့် ..."

"ဟဲ့ ... ငါ့ဆံပင် မခြောက်သေးဘူး"

"ခြောက် ... ခြောက်၊ မခြောက်ခြောက်၊ ငါ့ကိုပေးတော့ ... ဟဲဒရိုင် ယာ"

လီဇာ တော်တော်ဒေါပွနေ၏။

သူမနဲ့ လီဇာတို့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ နေရာလုနေကြတာကို လီဇာရဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေကြ သော ဧကရီနဲ့ မြသားရုံတို့ တဟားဟား လှောင်ရယ်နေကြလေ၏။

သူမ ... လှည့်ပြီးပက်လိုက်သည်။

"နင်တို့ က ဘာရယ်တာလဲ"

"အလို ... တို့ လာမရမ်းနဲ့ လေ ...၊ ငါတို့ လည်း နင့်ကို ဒေါသီးတယ်၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး မိုးတွေ ရွှဲ၊ ဆံပင်တွေပါ စိုကုန်တာ ရှင့်ကြောင်လေ ...၊ ရှင့်ကြောင့် ရှင်နောက်ပိုးကျလို့ ပေါ့"

"ဘာမှ နောက်ပိုးမကျဘူးနော် ..."

သူမ အတင်းဇွတ်ငြင်းရသည် ။

ဧကရီနဲ့ မြသားတို့ လည်း ရေစိုသော အဝတ်တွေ အကုန်လဲရကာ ဆံပင်တွေကို အောက်ထပ် က လီဇာအစ်မ မှန်တင်ခုံတွင် အခြောက်ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည် ။

မြသားဆိုရင် ဆံပင်တွေက ခါးလည်ကျော်ကြီး။ ချက်ချင်း အခြောက်ခံရတာ တော်တော်ကို ဒုက္ခရောက်မှာ ။

သူမ စပ်ဖြဖြလေးလုပ်၍ ဖားလိုက်သည် ။

"ဟဲဟဲ ...၊ ငါ့စိတ်မဆိုးနဲ့ လေ ...၊ အဲဒါ ... ရှင်တို့ မန္တလေးမိုးကြောင့်၊ ရှင်တို့ ပဲ ပြောပြီး၊ မန္တလေးမှာ မိုးရွာရင်ခဏဆို၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီ ဝက်ဆိုတိတ်ရောဆို ...၊ ခုဟာက တိတ်မှ မတိတ် ..."

လီဇာက မှန်တင်ခုံရှေ့ကနေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပွက်တော့သည် ။

"မိလေချို့ ... မိုးရွာနေတော့လည်း အဲဒီဆိုင်ထဲမှာ ခဏလေးဆက်စောင့်ပါလား၊ တိတ်သွား တဲ့ အထိ စောင့်ပါလား၊ ဘာကိစ္စ ... အလောသုံးဆယ်ထွက်ပြေးသလဲ ... ဟဲ့၊ အဲဒါ ... ရှင်ရှုပ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်လို့ ဘာတုန်း၊ မိန်းမတန်မဲ့ နောက်ပိုးကျ၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကြီး ဘယ်နားသွား ဖွက်ရမှန်းမသိတော့ ထွက်ပြေး ... မိုးရွာထဲ၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူ့ရွဲတာ အရေးမကြီး ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ပါ အကုန်ရွဲ ... တကတည်း ... နောက်ပိုးမ"

"ဟဲ့ ..."

ရှင်းလို့ မရတော့။ သူမကလည်း သူမ။ ရောက်လေရာမှာ နည်းနည်း
တော့ ရှုပ်လိုက်ရမှ ။

ဒီနေ့အဖြစ်ကလေးက ရိုးရိုးလေး။ အစကတော့ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ပဲ စခဲ့
တာပါ။

နေက ခပ်ပြင်းပြင်း ပူနေရာကနေကို ချက်ချင်း မိုးတွေအုံ့ကာ ကော
င်းကင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းညို လာတာဖြစ်သည် ။

ဝှေ့ကနဲတိုက်ခတ်လာသည့် လေထုထဲမှာ ရေငွေ့ ပါချင်သည် ။ လမ်း
(၈၀)လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖုန်မှုန့်တွေနဲ့ အတူ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပါ ရွေ့
လျားမျောလွင့်သွား၏။

"ဗုဒ္ဓေါ ... မိုးရွာမှာ လား"

မြသားက တစ်ခုခုဆို ... ဘုရားနဲ့ ပါ တပြီး အော်နေကျ။

ဆံပင်က ရှည်ရှည်။ အသားလေးက ညိုစိမ့်စိမ့်။ မြန်မာဆန်ဆန်
လေးလှတဲ့ တကယ့်မန္တလေး သူစစ်စစ်။

အင်း ... သူ့ဆံပင်တွေက မိုးစိုလိုက်လျှင် အခြောက်ခံဖို့ မှ မလွယ်ပေ
ဘဲ။ ဧကရီကတော့ ခပ်မာမာလေးပြောသည် ။

"ရွာမှာ ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ ဒါကြောင့်အရမ်းပူနေတာကိုး၊ ထီးပြန်ယူရ
င် ကောင်းမယ်"

ဧကရီသည် နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ဆရာကြီး သိပ်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်

သည် ။ ဆုံးဖြတ်ချက်က လည်း ပြတ်သားသူဖြစ်ပါသည် ။ သူမတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုမှာ လည်း အရာရာကို ဦးဆောင် ချင်သူ။

ခုလည်း ထီးပြန်ယူဖို့ ဧကရီက အလေးအနက်တိုက်တွန်းနေသည် ။

လီဇာက သူမကို မျက်စောင်းထိုးသည် ။ လီဇာက ဘာဖြစ်ဖြစ် လူရှေ့ကို ဒေါသက တစ်တောင် လောက် ကြိုရောက်နေတတ်သူ။ လီဇာက စိတ်ဆတ်သည် ။

"အဲဒါကြောင့် ... ခုနကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက ထီးယူမလားလို့ လေချိုမကို မေးသားပဲ၊ မယူဘူးဆိုလို့ ...၊ ကားထဲမှာ ထီးက ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ခုကားက (၈၂)လမ်းထဲမှာ ...၊ အဝေးကြီး ပြန် လျှောက်ရဦးမယ်၊ သေချင်တယ်"

လာပြီ။ လီဇာတို့ ဒေါဖောင်းလာလျှင် လေချိုမတွေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူမက ပြန်ပက် လိုက်သည် ။

သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီသူငယ်ချင်းမတွေ လေးယောက်ထဲမှာ သူမက အစွာဆုံး။ အသွက် ဆုံး ...။

နာမည်ကသာ ... ‘လေချိုသွေး’။

"ဟဲ့ ...နင်ယူမလား မေးတာက နေပူလို့ ထီးဆောင်းဖို့ မေးတာလေ၊ ငါ့ကို ရန်ကုန်သူဆိုပြီး နေမထိ မင်းသမီးလို သက်သက်မဲ့ လာငေါ့နေလို့ ငါက ယူပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ၊ ခုဟာက ... မိုးရွာ မှာ ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင် ..."

"ဆိုင်တယ် ...၊ နင်ပဲမများ ဘဲ ထီးယူခဲ့ရင် မိုးရွာတော့ ..."

"ဟယ် ... တော်တော့"

ဧကရီ ဝင်တားရပြီ။ သူမနဲ့ လီဇာက ဒီလို။

လီဇာက စိတ်ဆတ်ဆတ်။ သူမကမဟုတ်မခံ။ အမြဲ အငြင်းအခုန်။ စကားနိုင်လှပြောနေရမှ ... သူမတို့ နှစ်ယောက်က စားဝင်အိပ်ပျော်ကြသူတွေ။

"အမေ့ ... မိုးပွားတွေ ကျလာသလိုပဲ"

မြသားရုံမျက်နှာက ငိုချတော့မလိုနဲ့ စအော်သည် ။

"ဟုတ်ပဲနဲ့ ရွာပါဘူး ခုမှ မေလဆန်းဟာကို ..."

သူမက ငြင်းပြောလေးပြောလိုက်သည် ။ ဧကရီက ခေါင်းခါသည် ။

"ရွာလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဒီနှစ်နွေ အရမ်းပူလို့ မိုးကျစောမှာ ဟ ..."

"ဟယ် ... တကယ်ကျ လာပြီ ... မိုးစက်တွေ ..."

လီဇာက သူ့ဆံပင် ... ဖောင်းဖောင်းတိုတိုလေးပေါ်က လက်ဖဝါးလေး ကာမိုးရင်း အလန့် တကြား စအော်တော့သည် ။

တကယ်ပါပဲ။ သူမတို့ ရပ်နေတာက (၂၆)လမ်းနဲ့ လမ်း(၈၀) ထောင့်ရောက်ခါနီး ...။ မမိုးရိမ် ရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ မလှမ်းမကမ်း တစ်ဘက်ပလက်ဖောင်းမှာ ...။

အိမ်ခေါင်မိုးတွေ ပေါ်ကို တဖြောင်းဖြောင်းကျလာသော မိုးပေါက်တွေရဲ့ အသံကို သူမတို့ အကုန်ကြားကြရသည် ။

သူမတို့ မိန်းကလေးတွေလေးယောက်သား မတိုင်ပင်ရဘဲ ခေါင်းလေးတွေကို လက်နှစ်ဘက် ဖြင့် အုပ်ကိုင်ငုံ့လျှိုးကာ ခြေကုန်တင်ပြေးကြတော့သည် ။

"ပြေး ..."

သူမတို့လိုပါပဲ။ မိုးရာသီအတွက် ထီးမဆောင်းတတ်သော မန္တလေး

သား မန္တလေးသူတွေ လည်း ပြေးပြေးလွှားလွှား။ သူမတို့ (၂၆) ဘီလမ်း
မကြီးအတိုင်း ခြေကုန်ပြေးကြသည်။ ။

လူတွေအကုန်လုံးကလည်း နီးစပ်ရာ ဆိုင်တွေအမိုးအကာတွေအောက်
ကို ပြေးဝင်ကြသည်။ ။ အသံတွေက ဆူဆူညံညံ။

မိုးဥတုလေးတစ်ခုရဲ့ အစ ...။

(၂၆)ဘီလမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလာနေရာက (၈၁)လမ်းထိပ်ရောက်
တော့ မိုးပေါက်တွေ ပိုမို သိပ်သည်းလာသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ဘယ်အထိပြေးနေရမှာ လဲ ...၊ ကားက အဝေးကြီးကျန်သေး
တယ်"

"ဝင် ... ဝင် ... တွေ့တဲ့ ဆိုင်ထဲ ဝင်တော့"

(၈၁)လမ်းထဲ ဖျတ်ကနဲ သူမတို့ တတွေ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကြသည်။ ။
ပြီးတော့ အနီးဆုံးစတိုး ဆိုင်တစ်ခုထဲ မတိုင်ပင်ရဘဲ ပြေးဝင်ကြ၏။

အထဲကိုရောက်မှ စတိုးဆိုင်မဟုတ်မှန်းသိကြသည်။ ။ အင်္ကျီဆိုင်။

တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အမှတ်တံဆိပ်တစ်မျိုးတည်းသာ တင်
ရောင်းသော သားသား နားနား အဝတ်အစားဆိုင်ကလေး။ အဲဒီတံဆိပ်
က အခုနောက်ပိုင်း ခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ ရေပန်း စားသည်။ ။

ဒီဇိုင်းလေးတွေက ခေတ်မှီသည် ဦးထုပ်၊ ခါးပတ်၊ လွယ်အိတ်စသော
အပိုဆာဒါးလေးတွေ လည်း ရောင်းသည်။ ။ ကြော်ငြာလျှင်လည်း တကယ်
ယုံကို ငယ်ရွယ်နုချစ်သော မော်ဒယ်လ်လေးတွေ ပိုစတာနဲ့ ကြော်ငြာတာ
ဆိုတော့ လူကြိုက်များ သည်။ ။ သည် တော့ ဈေးကလည်း အတန်အသင့်
မြင့် မားသည်။ ။

ယောက်ျားဝတ်လည်း ရှိသလို မိန်းမကလေးဝတ်လည်း စုံလင်ပါသည်။ သူမတို့ လေးယောက် သား သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်သော အပြင်ဘက်က မိုးစက်တွေရန်မှ လွတ်သွား၍ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြသည်။

ခေါင်းနှင့်ကိုယ်ပေါ်က မိုးစက်တွေကို သတ်ချကြသည်။

ပြီးတော့ ဟန်မပျက် အင်္ကျီဆိုင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ဖို့ စိုင်းပြင်းသည်။

ဆိုင်ပေါက်ဝမှ အရောင်းဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက ... "ကြည့်ပါရှင်၊ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ပါ" ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ကျီဝယ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘဲ မိုးခိုဖို့ ဝင်လာတာကို သိနေတဲ့ ပုံ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဈေးကြီးသော နိုင်ငံခြားဖြစ်အင်္ကျီဆိုင်ဆိုတော့ အရောင်းဝန်ထမ်းလေး တွေသည် ဖော်ရွေပြုံးရွှင်ကာ ရုပ်ရှည်လေးတွေကလည်း ချောမောသန့်ပြန့်လေသည်။

မြသားရုံက ခပ်တိုးတိုးစပြောသည်။

"မိုးကသည်းတယ် တော်တော်နဲ့ တိတ်မယ့်ဟန် မရှိဘူး ဒီလိုလုပ်၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အင်္ကျီတစ်ထည်လောက်တော့ ဝယ်မှ ဖြစ်မယ်၊ အချိန်ဆွဲပြီး ရွေး အချိန်ဆွဲပြီး ဈေးဆစ် ..."

မြသားစကားကို သူမ 'ခစ်'ကနဲ ရယ်မိပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း လီဇာက ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြန်တွတ်၏။

"အောင်မယ် ... မိုးခိုရုံလေးနဲ့ အင်္ကျီတစ်ထည်ဝယ်ရအောင် ရှင့်ရဲ့ ကြီးဒေါ်ကြီးဆိုင်က အင်္ကျီတွေက ဈေးပေါသကိုး၊ ကြိုက်တာကလည်း တွေ့ဦးမှ "

ဧကရီက အကြံစပေးသည်။ ။

"ဈေးအသက်သာဆုံးဟာ ရှာရမှာ ပေါ့"

"ခြေအိတ် ..."

မြသားက ဖြေတာကို လီဇာက မျက်စောင်းခဲ့သည်။ ။

"နင်ဝတ်မှာ မို့လား ...၊ တစ်သက်လုံး ဘောင်းဘီနဲ့ ဝေါ့ကင်းရှူးကို လှည့်မကြည့်တဲ့ မိန်းမ"

မြသားက စောဒကတက်သည်။ ။

"အဖေ့အတွက် ..."

မြသားစကားကို သူမက ဖြတ်ဝင်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

"အို ... ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ဝယ်မှာ ပေါ့၊ အခု ရှေ့ပင်ထွက်လာတာ ငါတို့ ဖို့ လေ၊ နင်တို့ ပဲ ငါ့မွေးနေ့မှာ ဝတ်ဖို့ ဆို ..."

"ဒီ (Casual wears) တွေ ... နင့်မွေးနေ့မှာ ဝတ်ရမယ်၊ သေလိုက်၊ နင်ပဲဝတ် မွေးနေ့ရှင်၊ ပြီးတော့ လုပ်ရမှာ က (Pelican) ဟိုတယ်"

သူမရယ်လိုက်ရသည်။ ။

လီဇာက ဝင်ပြောလေသည်။ ။

"ရှင်ပဲဝတ်တော့ လေချို့ ...၊ ကျွန်မတို့ ထဲမှာ ရှင်အချမ်းသာဆုံး"

"လဲသေကြဟယ်၊ ငါ့အဖေက မကြာခင် ငါ့ကိုအမွေဖြစ်တော့မှာ "

"ချီးငုံပြီး ပြောပါလား၊ ဒါမှ ငါတို့ ယုံမယ်"

တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်ကြသည်။ ။ လေးယောက်သား။

ပြီးတော့လည်း အင်္ကျီဆိုင်ထဲမှာ အကုန်လုံး ဝင်မွေ့ကြည့်ကြတာပါပဲ

။ မိန်းကလေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ အလှအပအသစ်အဆန်းကတော့ စိတ်ဝင်စားကြစမြဲပေါ့။ ပြီးတော့ သူမတို့ လေး ယောက်စလုံးလည်း ငွေကြေးချို့တဲ့ သူတွေ မဟုတ်ကြ။ ဝယ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဝင်လာရလို့ အင်္ကျီ တစ်ထည်လောက် စဝယ်ရမှာ ကို သက်သက်မဲ့ နောက်တွန့် ဂျိုးထူနေကြတာ ဖြစ်သည် ။

မြသားနဲ့ ဧကရီက မိန်းကလေးအင်္ကျီတန်းဘက်ရောက်သွားသည် ။ လီဇာက သူမနဲ့ တွဲနေ လျှောက်နေရင်း မိန်းကလေးဘောင်းဘီ ဒီဇိုင်းအသစ်တွေတော့ ကိုယ်နဲ့ ကပ်ကြည့်ကာ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည် ။

သူမက ဆိုင်အတွင်းဘက်ရောက်သွားသည် ။

ဒီအင်္ကျီတံဆိပ်က သူမဝတ်နေကျ ဖေးဗရိတ် (Favourite) မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပဲမျက်စိ ကစား လမ်းသလားရင်း ယောက်ျားဝတ် တီရှပ်၊ စပို့ရှပ်တွေ ပြထားရာသို့ သူမ ရောက်သွား၏။

ဒီဇိုင်းလှလှ အဖြူရောင်လက်ရှည် ယောက်ျားဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ကို သူမ ငုံ့ကြည့်နေစဉ် ...။

"ဒီ ... ဒီဇိုင်းတွေထဲက ဝယ်ရင် ဒစ်စ်ကောင့် ရှိပါတယ်ခင်ဗျ"

အနားကပ်ပြီး ပြောလိုက်၍ သူမရုတ်တရက်လန့်သွား၏။ သို့သော် ခပ်တည်တည်နှင့် "ဟုတ် လား" ဟု စိတ်ဝင်စားဟန်ပြလိုက်သည် ။

"ဘယ်လောက်ပါစင့်လဲ"

မေးရင်နဲ့ အချိန်ကုန်အောင် စပ်စုလိုက်ဦးမှ ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အရောင်းဝန်ထမ်းကောင်လေးဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်ရသည် ။

သူမတစ်ချက်တော့ မှ င်သက်မိသွား၏။

အဟိ ... အဆင်လေးတော့။

အရောင်းဝန်ထမ်းထိုလူငယ်လေးမှာ သူမအမြင်အရကို တော်တော်လေး ချောမောလှပနေ၏။

တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့် ချောချောဖြောင့်ဖြောင့် ယောက်ျားလေးတွေ တော်တော်များများ တွေ့ဖူးပါသည် ။ သူမ၏ ကျောင်း၊ အတန်းသားတွေထဲမှာ ...။ သူမတို့ လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ...။ သူမ၏ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကို တချို့က မော်ဒယ်လ် သင်တန်းတွေ၊ ဘာတွေ တက်၊ ကြော်ငြာတွေထဲ တစ်ကွက်နှစ်ကွက်ပါ ...။ ရုပ်ရည်သားနား သန့်ပြန့်ကြသူတွေချည်း။

သို့ပေမဲ့ ဒီအရောင်းဝန်ထမ်းလေးက သူမတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မတူ။ တစ်မျိုး။

နားကပ်တွေ၊ ဟန်းချိန်းတွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဆွဲထား၊ ဆင်ထားတာ မဟုတ်။ ဒီဇိုင်းမိုက်မိုက် အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေလည်း ဘာမှ ဝတ်ထားတာမဟုတ်။ ကိုရီးယား၊ ထိုင်ဝမ်မင်းသားတွေလို ဆံပင်ပုံက ထိုးထိုးထောင်ထောင် အချွန်အတက်တွေနဲ့ လည်း မဟုတ်ပါ။

ဆံပင်ညိုရင့်ရင့်ပျော့ပျော့လေးက အလယ်ခွဲခွဲထားသည် ။ ဝန်ထမ်းဝတ်စုံ စပို့ရှပ်ပြောင် ငှက်ခါးရောင်လေးနဲ့ ဘောင်းဘီအနက်ကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားသည် ။

မျက်ခုံးနက်နက်တန်းတန်းလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းစုစု လုံးလုံးလေးက သူ့မျက်နှာကို ကလေး လေးတစ်ယောက်လို နုငယ်ပျိုမျစ်နေစေလေသည် ။

ထူးခြားတာက သူ့အကြည့်။

မျက်လုံးအကြည့်တွေက လူတစ်ယောက်အပေါ် သာမန်ငုံ့ကြည့်ဖော် ရွှေနေပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ...၊ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စူးနစ်စွာစိုက်ကြည့်ပုံက တစ်ဖက်သား၏ ခံစားချက်တွေကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း နားလည်သိရှိနေမယ့် ... ပုံ။

ပြီးတော့ သူ့အပြုံးကလည်း ထူးခြားသည် ။

ဘာဖြစ်လို့ သူ့အပြုံးက ငါ့ကို သူနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်သွားစေတာလဲ။ အလွန်ကို ဖြူစင်လှိုက်လဲ့သည့် အပြုံးနဲ့ အကြည့်။

ဒီဆိုင်က ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ကို သူမ ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်သည် ။

လေချို ‘ဟက်’ကနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။

စပြီလေ။ လေချိုသွေးတို့ ။ ဒါမျိုး အဆင်လေးဆို ... ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သူမ ခပ်တုံးတုံး မိန်းမ မလုပ်ချင်။

"စိတ်ဝင်စား လာပြီ"

"ခင်ဗျာ ..."

ယောက်ျားတန်မဲ့ နီစွေးနေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းစုစုလေး ဝလုံးလေးလို ပိုင်းစက်သွားတာ တော် တော်ရီစရာကောင်းပါရဲ့ ။

"ဒစ်စကောင့်ဆို ...၊ ဘယ်လောက်ပါစန်းတွေချလဲ၊ ပြောလေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

သူက လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်လျက် ရိုရိုကျိုးကျိုး ကိုယ်ကို ငုံ့ကိုင်းသည် ။ ပြီးတော့ ပဉ္စလက်ဆန်သော သူ့ရဲ့ အပြုံးချိုချိုလေးကို ပြုံးကာ

စပြောသည်။ ။

"ဒီလက်ရှည်တွေက တွမ်တိပါစန့်ပါ။ ဟိုလက်တိုတွေကတော့ တန်းပါစန့်၊ ကွာတား ဘောင်းဘီထဲမှာ ဆို ဖစ်ဖတ် ... ပါစန့်ထိ လျှော့မှာ တွေရှိတယ် ဝယ်ပေးမယ့်သူ ဆိုက်ဇ်(size) သိလားခင်ဗျ ..."

"ဟင် ...၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ဝယ်မှာ လေ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး "

သူရယ်လေသည်။ ။

ကြည့်စမ်း။ သူ့ရဲ့ အရယ်မျက်လုံးလေးတွေက တောက်ပစွာ လက်ကနဲ့ စိုသွားတာ။ မျက်လုံး ထဲမှာ အရည်ကြည်ပါးပါးလေး ရုတ်တရက် ဖုံးလွှမ်းသွားသလိုမျိုး။ ငေးလို့ ကောင်းပါ့။

ရယ်ရင်းတစ်ဝက် သူမကို သူပြော၏။

"ဒီဟာတွေက ယောက်ျားလေးဝတ်တွေ ခင်ဗျ ..."

"သိသားပဲ"

"ဗျာ ..."

သူ့ရဲ့ 'ဗျာ'လေးတွေ၊ 'ခင်ဗျ'လေးတွေ၊ 'ခင်ဗျာ'လေးတွေကလည်း နားထောင်လို့ ကောင်းနေတာပဲ။ ဒီလူငယ်လေးဟာ ... တစ်ခုခုတော့ သူမအတွက် ထူးဆန်းနေပါသည်။ ။

"တို့ က ... ယောက်ျားလေးဝတ်၊ မိန်းကလေးဝတ် မခွဲဘူး၊ တို့ ကြိုက်ရင် ဝတ်တယ်"

သူမကို သူတော်တော် အံ့သြသွားပုံပေါ်၏။

"အိုး ..."ဟု အာမေဍိတ်သံ ပြုသည်။ ။

ပြီးတော့ အိုးတိုးအမ်းတမ်း တစ်ချက်ရယ်သည်။ ။

"ကောင်းသားပဲ၊ ဒါဆို ဒီက ... အစ်မ ကြိုက်တာရွေးပါ၊ စမောလ်ဆို ကံဇံဆို တော်မှာ ပါ"

လေးစားမှုနဲ့ ဈေးဝယ်သူကို အစ်မ ... လို့ ပစ်ခေါ်လိုက်တာမှန်း သူမ သိသည်။ ။ ဒီတော့ စကား ကြောရှည်ချင်သူပီပီ သူမနည်းနည်းတော့ ကောင်လေးကို အုံးစားပေးလိုက်ဦးမည်။

"ဟေ့ ... တို့ ဆယ့်ရှစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူး၊ ဘာ ... အစ်မလဲ"

သူ ... ပြုံးပြီးပြီးလေး ဖြစ်သွား၏။ အဲဒီ ... ရှက်သလို၊ ရွံသလို အား နာဟန် အပြုံးလေးတစ် ခုက သူ့မျက်နှာနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

လူတေမ္မာ အပြုံးအမျိုးမျိုးရှိသည် ။ အခုအပြုံးလေးက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကြည့်အကောင်း ဆုံး။ ထို့ကြောင့် ဒီလူငယ်လေးကို ဒီ လိုခဏခဏ ပြုံးနေအောင် သူမ ကောင်းကောင်း စနောက်ချင် နေသည်။ ။

သူမ ... မေးငေါ့၍ မေးလိုက်သည်။ ။

"သူ့အသက် ... ဘယ်လောက်လဲ"

"ဟို ... နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်"

"ဒါဆို ... ညီမလုပ်"

"ဟုတ်"

သူပြောပုံကြောင့် သူမတစ်ခပ်ရယ်မိတော့သည်။ ။ သူမလိုက်ရယ် သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ညီမပေါ့နော်၊ ကြည့်လေ ... ညီမ၊ ဟဲဟဲ"

ညီမလို့ ခေါ်ရတာ သူ့ပါးစပ်ထဲ အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေပုံနဲ့ တမင် လုပ်ပြောနေသလို ပြုံးဖြိုးဖြိုးလေးလုပ်ပြန်သည်။ ။

သိတယ်မဟုတ်လား။ သူနဲ့ အလိုက်ဆုံး အပြုံးလေးလေ။

"ချောလိုက်တာ ..."

"ခင်ဗျာ ..."

"ဒီအင်္ကျီအသားလေ ...၊ အရမ်းချောကျိကျိနဲ့ "

"ဪ... မကြိုက်ဘူးလား၊ တခြားဒီဇိုင်းကြည့်လေ ...၊ လက်တို လား ... လက်ရှည်လား"

"ကျွန်မ တရုတ်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး "

"ခင်ဗျာ ..."

နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်လေ။ သူ့ ‘ခင်ဗျာ’ ... လေးက ...။

မန္တလေးမှာ နေထိုင်သူ တရုတ်လူမျိုးဦးရေ များ ပြား၍ သူမရဲ့ နောက်ပြောင်စကားကို သူ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားပါသည်။ ။

"ဪ ... ဟားဟား"

သူရယ်၏။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။ ။

"ညီမက .. တော်တော်နောက်တတ်တယ်"

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရဲ့ ‘ညီမ’က အထာကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီထက်နောက်တတ်တယ်၊ သတိထား"

"ကောင်းပါပြီ၊ အင်္ကျီကိုတော့ တကယ်ဝယ်ပါဗျာ၊ မနောက်နဲ့ ပေါ့"

သူ့စကားကို ကြားရမှ သူမပိုနောက်ပြောင်ချင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်

ရပဲ့။

"နောက်ဆုံးရောက်တဲ့ ဒီဇိုင်းပြ ...၊ မောင်လေးအတွက်ဝယ်မလို့ "

ရုတ်တရက် သူမနောက်မှာ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ဧကရီက သူတို့ ပြောနေ သော စကားတွေကို ကြားသွားပြီး မျက်မှောင်ကြီး ကျုံ့သွားတော့သည် ။

"မောင်လေး ...?"

"အသာနေ ... အေကီမ"

သူမ အသာလှည့်၍ လှမ်းဟန့်သည် ။ သူမတို့ အကုန်လုံး ဧကရီကို စိတ်တိုလာလျှင် ... အထူး သဖြင့် ဆရာသိပ်လုပ်လွန်းလျှင် အေကီမ ဟု အတိုကောက်ခေါ်တတ်သည် ။

အေကီမတို့ က ဟန့်လိုက်မှ ပင် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွားဟန်ပြကာ သူမနဲ့ ထိုအရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်လေးကို မျက်လုံးထောင့်ထောက် ကြည့်နေတော့သည် ။ ဒါ့အပြင် ဟိုအဝေးမှာ ရောက်နေတဲ့ နောက်နှစ်ယောက်ကိုပါ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေနေတဲ့ ပုံစံနဲ့ မျက်ရိပ်ပြလှမ်းခေါ်သည် ။

မြသားနဲ့ လီဇာတို့ ကလည်း အစောကြီးကတည်းက သူမနဲ့ ထိုလူချောလေးတို့ လေပေး ပြောတဲ့ ရယ်မောကျွမ်းဝင်နေတာကို မနာလိုတိုရှည်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြတာ ...။ မသိဘူး မှတ်လို့ ။

ဟင်း ... လေချို့တို့ က သူတို့ အထာတွေ နှောကြေပြီးသား။ ခုကြည့်။ လာနှောင့်ယှက်တော့ မည်မှာ အသေအချာပေါ့။

အနားရောက်လာကြသည် ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဧကရီကို ကျိတ်မေး နေကြသည် ။

"ဘာလဲ ...၊ ဝယ်တွေ့မလို့ လား ...၊ တကယ်လား ..."

"လေချိုမ ..."

"ဇာတ်လမ်းမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါ"

သူတို့ ပြောနေသော စကားသံတိုးတိုးတွေကို သူမပဲ ကြားရသည်။ ။
ဟိုလူချောလေး မကြားရ။ သူက အင်္ကျီတင်ထားသည့် စင်တစ်ခုရှေ့
ရောက်နေသည်။ သူက သူမကို လက်ဟန်နှင့် အင်္ကျီတွေကို ညွှန်သည်။ ။

"ဒီဟာတွေက အသစ်တွေ ... ညီမ၊ ဆိုင်ပေါ်တင်တာ နှစ်ရက်ပဲရှိ
သေးတယ်၊ ဟို ဘောင်း ဘီတွေရော ...၊ ဒီဇိုင်းအသစ်တွေချည်းပဲ"

"ဒစ်စကောင့် ..."

သူရယ်လေသည်။ ။

"ဒီဟာတွေက အသစ်တွေဆိုတော့ ဒစ်စကောင့် မပါဘူးခင်ဗျာ"

"ဟင် ... အဲလိုကြီးလား၊ နည်းနည်းလျှော့"

"တစ်ခွန်းဆိုင်ပါ ခင်ဗျာ"

"တစ်ခွန်းမကပါဘူး၊ ရှင်ပြောနေတာ ..."

"ဗျာ ..."

သူ 'ဗျာ'... ပြန်သည်။ ။ သူမဘာကြောင့် ဒီကိုကို ... ကို နွယ်နေသလဲ
ဆိုတာ အေကီမတို့ သဘောပေါက်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူ့ရဲ့ 'ဗျာ'ဆိုသော နှုတ်ခမ်းလေး စုဝိုင်းပွင့်ဟသွားပုံကို အကုန်လုံး
အရှက်မရှိ ငေးကြ၏။ သူရယ်နေ၏။ ပြီးတော့ အပြုံးတစ်ဝက်နှင့် သူထု

တ်မေးသည်။ ။

"မောင်လေးအတွက်ဆို ... ဆိုက်ဖ်ကို သိလား"

"သိတယ်"

"မီဒီယံလား ... လှူချ်လား"

"ရှင်ဝတ်တာ ... ဘယ်ဆိုက်ဖ်လဲ ..."

"ခင်ဗျာ ..."

"ဪ ... ကျွန်မ မောင်လေးက ရှင်နဲ့ ဆို အရပ်အတူတူပဲ၊ ပခုံးလည်း အတူတူလောက်ပဲ အဲဒါကြောင့် ရှင်ဘယ်လောက်ဆိုက်ဖ် ဝတ်သလဲ လို့ မေးတာ"

"ဪ ... ဒါဆို ကျွန်တော်က မီဒီယံပဲဝတ်တာ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ... ဖ် ဆိုက်ဖ်ပေါ့ ခပ်ပွပွဝတ် ရင်တော့ လှူချ်ယူပါလား"

"ဟင့်အင်း ... မောင်လေးလည်း ဖ်ဆိုက်ဖ်ပဲ ဝတ်တယ်"

"ဘယ်ဒီဇိုင်းထဲက ယူမလဲ"

"ရှင် ... ဘယ်ဒီဇိုင်း ကြိုက်လဲ"

"ခင်ဗျာ ..."

အဲ ... အဲဒါတော့ သူမနည်းနည်းလွန်သွားပြီထင်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာနဲ့ နှလုံးပေါ်မှာ အရိပ် တစ်မျိုးဖြစ်ပြေးသွားသည်။ ။

သူမအပေါ် စတင်သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားသည့် ပုံစံ။

သူမ မြန်မြန်ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်မည်။

"ကျွန်မက မောင်လေးကို လက်ဆောင်ပေးမှာ လေ ယောက်ျားလေး

တွေ ဘာကြိုက်တတ်တာ ရှင်ကပိုသိမှာ မို့ ရှင့်ကို ရွေးခိုင်းတာ "

"ဒီလိုလား ... ကျွန်တော် သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးက အကြိုက်က တူဦးမှ "

"မပြောတတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ရှင်က အရောင်းဝန်ထမ်းလေ ကျွန်မ တစ်ခုခုဝယ်ဖြစ်အောင် ပြောကိုပြောတတ်ရမှာ ပဲ"

အကျဉ်းအကျပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ လေသံနဲ့ သူရယ်သည် ။ တကယ် ပဲ ဧကရီတို့ သုံးယောက် သူမတို့ ပြောနေတာကို ပြူးကြည့်နားထောင် နေကြလေ၏။

မကြားတကြားလည်း စောင်းပြောသေးသည် ။

"ဒီလေချို့မ ... ဇွတ်ပဲ"

"အေးလေ ... ဟိုခမျာ ... ခေါင်းခဲအောင်"

"နင်တို့ ဝင်မသနားနဲ့၊ နင်တို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင် ..."

သူမ ခပ်တိုးတိုးရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည် ။

ကိုလူချောက ပြုံးပြီး သူမဘက်လှည့်လာသည် ။

"ညီမရဲ့ မောင်လေးက ခေတ်ဆန်လား၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကြိုက်လား"

"အကုန်ကြိုက်တယ်၊ ရှင်ကရော ...၊ ရှင်ဆိုရင် ... ဘာကြိုက်လဲ"

"ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးရိုးပဲ ဝတ်တတ်တယ်၊ သိပ်ခေတ်ဆန်ရင် မကြိုက်ဘူး"

"ဒါဆို ... သိပ်ခေတ်မဆန်တာပဲ ရွေးပေးပေါ့"

"ဒီထဲကဆို ... မော်ငလေးကြိုက်နိုင်လား"

"ဈေးက ..."

သူက ချည်ထည်ခပ်ပွပွ အဖြူရောင်လက်ရှည်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ ဒီဇိုင်း လေးက မဆိုးပါ။ ချည်ထည်အသားက ပြောင်ပေမယ့် သေသေချာချာကြည့်မှ လှိုင်းတွန့်လေးတွေ ဖော်ထားမှန်း မြင်ရသည်။ ကော်လံပါသည်။ ကော်လံအနားသတ်ကို နီညိုရောင်ပန်းကနုတ်လေးတွေ နှင့် ကွတ်ထားသည်။ ဈေးနှုန်းကို သူဖတ်ပြ၏။

"နှစ်သောင်းနဲ့ ... ထောင့်ကိုးရာ"

"ဟွန်း ... သိပ်တော်တာပဲ၊ ဈေးအကြီးဆုံးကို ကောက်ကိုင်တယ်"

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။

သူမနောက်က မိန်းမသုံးယောက် အသံတိတ် ...။

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ...၊ နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းတွေ မို့လို့ ပါ၊ ဟိုဘက်က ဟာတွေဆို ဒီထက် ဈေးများ ပါသေးတယ်"

"မလျှော့ဘူးလား"

"ဟီးဟီး ... တစ်ခွန်းဆိုင်ပါ ညီမရဲ့ "

"ရောင်းရရင် ရောင်းသလောက် ကော်မရှင်ပေးတယ်မို့လား၊ ရှင့်ရဲ့ ကော်မရှင်ထဲက လျှော့ ပေးပေါ့"

"ရက်စက်လိုက်တာဗျာ ...၊ ကျွန်တော်တို့ က လကုန်မှ ဘောက်ဆူး သဘောမျိုးရတာ၊ တစ် ထည်ချင်းကို ကော်မရှင်ဘယ်ပေးပါ့မလဲ၊ အဲဒီလောက်ကြီး အမြတ်လည်း မတင်ပါဘူး"

"မလျှော့ရင် မဝယ်ဘူး"

သူမ ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ သူခေါင်းကုတ်လေသည်။ သူမနောက်က

သူငယ်ချင်းတွေ ရိုးတိုးရွ တဖြစ်နေကြသည် ။ အဲဒါပေါ့။ မန္တလေးသူ
တွေ အားနာတတ်သည် ဆိုတာ။

ရန်ကုန်သူကတော့ အားမနာတတ်။ လုံးဝအားမနာတတ်။

ရုတ်တရက် အရောင်းဝန်ထမ်းကိုကိုလေးက အကြံရသွားသလို ဝမ်း
သာအားရ လက်ဖျောက် တီးလေသည် ။

"ဟော ... မေ့နေတယ်၊ ညီမတို့ မမ်ဘာ (Member) ဝင်ထားလား၊ ဒီ
ဆိုင်ရဲ့ မမ်ဘာလေ၊ အမြဲဝယ်နေကျဖောက်သည် တွေဆို မမ်ဘာကဒ်ရှိ
တယ်"

"တို့ ... ခုမှ ဒီဆိုင်ကို ရောက်ဖူးတာ၊ ဟဲ့ ... ရှင်တို့ ရော၊ မမ်ဘာကဒ်
ရှိလား"

နောက်က သုံးယောက်လည်း ခေါင်းတွေခါပြကြသည် ။

"ငါတို့ လည်း တစ်ခါနှစ်ခါလောက်ပဲ ဒီဆိုင်က ဝယ်ဖူးတာ"

"ဟေ့အေး ... မမ်ဘာမဝင်ထားဘူး"

"မမ်ဘာဆိုရင် ဘာထူးမှာ မို့လဲ"

သူက ရှင်းပြသည် ။

"မမ်ဘာဆိုရင် ... ဒီဆိုင်ကဝယ်သမျှ တစ်ဆယ်ရာနှုန်း လျှော့ပေးတ
ယ်လေ ညီမ ... ခုဝယ် မယ့်အင်္ကျီဆိုရင် ဈေးက နှစ်သောင်းတစ်ထောင်
ကိုးရာဆိုတော့ ... နှစ်ထောင်တစ်ရာကိုးဆယ် တောင် လျှော့မှာ ခင်ဗျ"

"အံ့မယ် ... မမ်ဘာက အလကားဝင်လို့ ရမှာ မို့လား
မမ်ဘာဝင်ကြေးလည်း ပြောဦးပေါ့"

"မမ်ဘာကြေးက တစ်ထောင်တည်းပါ၊ နှစ်စဉ်ကြေး"

"ဟင် ... ထပ်ပေးရဦးမယ်၊ ပြီးတော့လည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ ..."

သူရယ်၏။

"တစ်နှစ်မှာ တစ်ထည်ပဲ ဝယ်ဦး တန်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ ဒီစနစ်က မမ်ဘာတွေ ဒီဆိုင်က ပိုဝယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတဲ့ သဘောပါ။ တကယ်ဝယ်နိုင်ရင် အရမ်းတန်ပါတယ်၊ ခုပဲကြည့်၊ ညီမတို့ မမ်ဘာအရင်ဝင်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ ဒီအင်္ကျီဝယ်ရင် ထောင့်တစ်ရာကိုးဆယ် သက်သာသေးတယ်လေ၊ နှစ်သောင်းကျော်ကျော်လေးပဲ ကျတော့မှာ "

သူမ ... မျက်စောင်းကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်သည် ။

"သူပဲအပြောကောင်း နှစ်သောင်းကျော်ကျော်လေးတဲ့ "

နောက်က အေကီမ ... ဂျီတွန်ပြီ။

"ဟဲ့ ... ဝယ်မှာ ဖြင့် မြန်မြန်ဝယ်၊ ဒါအကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပဲ"

မြသားရုံကတော့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သလိုနဲ့ သတိပေး၏။

"မိုးမတိတ်သေးဘူးနော်၊ အပြင်မှာ ..."

သူမ ... သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ စနောက်ချင်လာသည် ။

သူမ အရမ်းပျော်နေပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ...။

"ကဲ ... သက်သာမယ် ဆိုရင်တော့ ဝယ်မယ်၊ မမ်ဘာကဒ် ဘယ်မှာ လုပ်ရမလဲ၊ ပြော ..."

"ကောင်တာမှာ ပါ၊ လာ ... ညီမ"

သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည် ။ တစ်ပြုံကြီး နောက်ကနေ လိုက်သွားကြသည် ။

ကောင်တာရောက်တော့ လျှောက်လွှာဖောင်လေးဖြည့်ရသည် ။ ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေ ရေးရသည် ။

အဲဒီမှာ သူမအခက်တွေ့သည် ။

"ဟယ် ... တို့ လိပ်စာက ရန်ကုန်မှာ ၊ ဒီကိုအလည်လာတာ"

နောက်ကနေ လီဇာက မကြားတကြား စောင်းပြောသည် ။

"အလည်လာတာက နှစ်ပေါက်တော့မယ်၊ ငါ့လိပ်စာပဲရေးပေါ့"

သူမ လီဇာကို တကယ်အသားနာအောင် ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ ...၊ အသာနေ ... ဆို"

ကိုလူချောလေးက သူမကို အားနာဟန် ပြန်ပြောသည် ။

"ဟောဗျာ၊ ရန်ကုန်ကလား၊ ကျွန်တော်တို့ မမ်ဘာကဒ်ကလေး ... ချက်ချင်းမရဘူး၊ စာတိုက် ကနေ ပို့ရမှာ ၊ မန္တလေးမြို့တွင်းပဲ ပို့ပေးတယ်ခင်ဗျ၊ အသိတစ်ယောက်ယောက်လိပ်စာဖြစ်ဖြစ် ..."

သူမခေါင်းခါလိုက်သည် ။

"ကျွန်မ (Pelican) ဟိုတယ်မှာ တည်းနေတာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကို ပို့ပေးနော်၊ ကျွန်မ ကြာဦးမှာ ပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အခန်းနံပါတ်လေး ရေးလိုက်ပါခင်ဗျ၊ ဒါဆို သေသေချာချာ ပို့ပေးပါ့ မယ်"

သူမ ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

"ဟိုတယ်ရီဆက်ရှင်မှာ ပဲ ပို့ပေးထားလို့ ရပါတယ်၊ လေချိုသွေးဆိုရင် ဟိုတယ်ကလူတွေ အကုန်သိတယ်"

"ခင်ဗျာ ..."

"ဪ ...၊ ခဏခဏတည်းတယ်လေ၊ ကျွန်မက မန္တလေးလာတိုင်း အဲဒီ ပယ်လီကန်ဟို တယ်မှာ ပဲ တည်းတော့ အကုန်လုံးကျွန်မကို သိကြတာပေါ့"

"ဒါဆို ... အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကျွန်တော် အင်္ကျီသွားယူလိုက်မယ်၊ ခုနက ဒီဇိုင်းပဲနော် ... ညီမ"

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ကောင်တာမှာ ငွေတွေရှင်းသည် ။ အင်္ကျီဖိုးရော၊ မမ် ဘာဝင်ကြေးရောပေါ့။

သူမငွေရှင်းနေစဉ် ... နောက်ကနေ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စပ်စုကြ တော့သည် ။

"ဘယ်က မောင်လေးအတွက် အင်္ကျီဝယ်တာလဲ ... မိလေချို့၊ ဘင်္ဂလားမောင်လေးလား"

"ငါ့လိပ်စာမပေးဘဲ ... ဘာကိစ္စ ဟိုတယ်လိပ်စာကြီးပေးရတာလဲ ... လေချို့၊ ဒါဘာ သဘောလဲ ... ညည်းကျုပ်အိမ်မှာ လည်း နေသေးတယ်"

"ဘာဇာတ်လမ်းတွေလဲ ... လေချို့၊ ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဟိုက အရိုးခံလေးကို"

သူမ တခစ်ခစ်ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။

သူက အင်္ကျီထုတ်ကလေးကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာသည် ။ အပြင်ဘက်မှာ မိုးက သိပ်မသည်း တော့ပေမယ့် ရွာနေဆဲ။

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လျင်မြန်စွာချပစ်လိုက်၏။ အင်းလေ။

လေချို့သွေးတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခပ်နှေးနှေးချတယ်ဆိုတာ ဘယ်တု

နံးက ရှိဖူးလို့ လဲ ...။

အရောင်းဝန်ထမ်းကိုလူချောက သူမကိုရိုရိုသေသေ အင်္ကျီထုတ်က
လေး ကမ်းပေး၏။

သူမ မယူသေး။ သူက မေးသည် ။

"မိဒီယံဆိုက်နဲ့ နော်၊ ကျွန်တော် စတိုထဲက အသစ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်၊ စစ်ကြည့်ဦးမလား"

"မလိုပါဘူး၊ ရှင်ဝတ်တာ မိဒီယံ မဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ... အဲဒီအင်္ကျီက ရှင့်အတွက်"

ပြီးလည်း ပြီးရော သူမ ... ချာကနဲလှည့်ကာ ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြေးလိုက်ပါသည် ။

အပြင်ဘက်က မိုးတွေတဖွဲဖွဲရွာနေဆဲ လမ်းမကြီးဘက်ဆီကိုပေါ့။

သူ့နှုတ်ခမ်းလေး စုဝိုင်းကာ အံ့သြသည့် မျက်နှာနှင့် ဆိုင်ထဲမှာ
ငေးကြောင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူမသိနေသည် လေ။

သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတောင် "ဟဲ့ ... အို ... မိလေချို့"ဟု အာမေဠိ
တံသံတွေ မျိုးစုံပြုကာ ကြောင်တောင်တောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာ။

လီဇာက ထိုလူလက်ထဲက အင်္ကျီထုပ်ကိုပဲ ဆွဲလုယူရတော့မလိုလို။
နှမြောတသစွာ ငေးကြည့် ...။

မြသားရံကတော့ ထိုလူချောရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။
ဧကရီလက်ကို အတင်း ဆောင့်တွဲ၍ ဆိုင်ထဲကပြေးထွက်ရသည် ။
မိုးပွားတွေကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့။

လီဇာ ... ဒေါတွေလည်း ထ၊ ရှက်ကလည်း ရှက်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး နောက် ပြေးလိုက်ရတာပါပဲ။ ဘာတတ်နိုင် တော့မလဲ။

ဟိုလူလက်ထဲက အင်္ကျီထုတ်ကို ပြန်မတောင်းယူရဲ။ မိလေချိုက ပေး ခဲ့ပြီးဟာကို ...။

မိုးစက်တွေက မစဲသေးပါ။

အပူဒဏ်ကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။

မိုးရာသီတစ်ခုက စခဲ့ပြီ။

နောက်ပိုင်းမ ... တဲ့ ။

ခစ်ကနဲ စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသည် ။ သို့သော် စိတ်ထဲက အတွေးက မျက်နှာမှာ ပေါ်လာသည် ထင်၏။ သူမမျက်နှာ မချိုမချင်ကို လီဇာက မျက်စောင်းခဲ့သည် ။

"ဘာပြီးတာလဲ ... ညည်း ... ကျပ်ကျပ်ရှုပ်နော်၊ တစ်ခါတည်း မန္တ လေးခဏလာတယ်၊ ကျုပ်တို့ တွေ ရပ်ကွက်ထဲ မျက်နှာပျက်အောင်မလုပ်နဲ့ "

"ဟယ်တော် ... ကျွန်မဘာများ လုပ်မိလို့ လဲ၊ ပြောနေလိုက်ကြတာ"

ဧကရီဝင်ပါပြီ။

"ဟဲ့ ... ခုမှ တွေ့တဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးကို ... ဘာကိစ္စ ... လက် ဆောင်သွားပေးရတာ လဲ၊ ဒါ ... ညည်း အလုပ်မဟုတ်တာ ... မိလေချို"

သူမခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

"အို ... သိပ်အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့ ဟာ၊ ဒါဘာအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ... နောက်ထပ်ဘာဇာတ်လမ်းမှ လည်း ဆက်ဖို့ မရှိ
ဘူး၊ သူနဲ့ ငါ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ က အဝေးကြီး၊ ဒါ ခဏလေး ... ငါသက်
သက်မဲ့ အပျော်သဘောနဲ့ လုပ်လိုက်တာ"

"တကယ် ..."

"တကယ်ပေါ့တဲ့ ... လီဇာရဲ့ ၊ ညည်းလိပ်စာကိုတောင် မပေးချင်လို့
ဟိုတယ်လိပ်စာပေးလိုက် တဲ့ ဟာ၊ လိပ်စာအတိုင်းလာရှာရင်တောင် သူ
... ငါ့ကို တွေ့မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ"

"ညည်းရဲ့ အပျော်သဘောကလည်း ကုန်သွားတာ
နှစ်သောင်းကျော်ကြီး"

သူမ တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်၏။

"အဲဒါ ... လေချိုးသွေးအတွက် မုန့်ဖိုးပဲဖိုးဆိုတာ ရှင်တို့ သိပါတယ်
ကွာ၊ ပြီးတော့ စဉ်းစား ကြည့်ကြစမ်းပါ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကလေးနဲ့
လေ ...၊ အဲဒီလူ အဲဒီအင်္ကျီဆိုင်မှာ တစ်လလုံးအလုပ် လုပ်ခ ဘယ်လော
က်ရမလဲ၊ အလွန်ဆုံး ငါးသောင်းပေါ့၊ ဒါလွန်ရောကျုံ့ရောနော်၊ သူဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ဒီနှစ်သောင်းကျော်တန် အင်္ကျီကိုဝယ်နိုင်မှာ လဲ၊ သူ့လခရဲ့ တ
စ်ဝက် သို့မဟုတ် သုံးပုံတစ်ပုံလောက် တန်နေတာ ...၊ ကြည့်စမ်း၊ လော
ကကြီးရဲ့ တရားမမျှတမှု၊ မင်းတို့ ကြားဖူးမှာ ပါ၊ ကိုယ်ယက်တဲ့ ယက်ထ
ည်ကို မဝတ်နိုင်တဲ့ ယက္ကန်းသည် ၊ ကိုယ်ခတ်တဲ့ ရွှေကို ကိုယ်မဆင်နိုင်
တဲ့ ပန်းထိမ်သည် ...၊ သူတို့ မှာ ရော လိုအင်ဆန္ဒဆိုတာ မရှိရဘူးလား၊
တပ်မက်တယ်ဆိုတာ မရှိရဘူးလား၊ သူတို့ ရောင်းတဲ့
အင်္ကျီဆိုင်ကအင်္ကျီကို သူတို့ တောင် မဝတ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်၊ ကျွန်မ ... သူ့

ကိုသနားလို့ ဝယ်ပြီးတော့ ထား ပစ်ခဲ့တာ၊ ရှင်တို့ ကလည်း ဝေးတယ်၊
ယောက်ျားလေးအင်္ကျီကြီး ဝယ်နေကတည်းက ပေါက်ရမှာ ...၊ ကျွန်မက
ဝယ်ပြီး ဘယ်သူပေးရမှာ လဲ"

လီဇာက သူမစကားကို ငြိမ်နားထောင်နေသေးသည် ။ ပြီးမှ နှက်
တာ။

"အလို ... ဆိုင်ထဲမှာ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိပါ့ ... မိလေချို့၊ နင်
ဝယ်ပေးချင် သူတို့ ကို လည်း ဝယ်ပေးလို့ ရသပ"

အကုန်လုံးပွဲကျသွားကြသည် ။ သူမတောင်ရယ်လိုက်မိတာ။

"ဟဲ့ ... မိန်းကလေးတွေကျတော့ ... ငါ့လိုပဲ ဘော်ဇာဖြစ်တဲ့ ငနဲကြီး
တွေ လာဝယ်ရင်း လက်ဆောင်ပေးလိမ့်မပေါ့ဟဲ့၊ သူ့လိုယောက်ျားလေး
ကျတော့ ဝယ်ပေးမယ့်သူ ရှားမယ့်ဟာ ..."

ရယ်မိကြပြန်သည် ။

ဧကရီ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမကျေနပ်။ ငေါ့တူးတူးပြောသည် ။

"အံ့မယ် ... အဲဒီလူက အသားကမည်းမည်း၊ သွားကကျဲ့၊ သူရဲရုပ်ပေါ
က်နေရင် နင် ... ဝယ် ပေးမှာ လား ... မိလေချို့ ... ပြော"

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါကတော့ ..."

သူမကို ခေါင်းအုံးတွေနဲ့ မညှာမတာ ဝိုင်းရိုက်ကြပါသည် ။

"အဲဒါကြောင့် ... ရှင့်ကို နောက်ပိုးမလို့ ခေါ်တာ"

"ဒီထက်ကဲတယ်၊ မိန်းမတန်မယ့် နှာခေါင်းကို ကြီးတယ်"

"လမ်းဘေးကတွေ့ရာလူ ... ဝင်လုံးတယ်"

သူမ ခေါင်းအုံးတွေကို ရှောင်ရင်းရှားရင်း ငြင်းရသည် ။

"အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ဟယ်"

"ပြောမှာ ပဲ၊ အဲဒါလမ်းဘေးကလူ မဟုတ်လို့ ... ဘာလဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ နင့်အဆင့်အတန်းနဲ့ အဝေးကြီး မိလေချို့ ...၊ ဒါမျိုးကို ခေါင်းထဲကို ထည့်ဖို့ မသင့်တာ"

"အေးလေ ...၊ နင့်အဖေနဲ့ တိုင်မှာ နော်၊ ဘာမှ ဆက်ဖို့ မကြိုးစား လေနဲ့ "

"ဆက်ပါဘူးဟာ ...၊ ခုလောက်ဆို သူလည်း ဘယ်တော့မှ မဝယ်နိုင် မယ့် အင်္ကျီတစ်ထည် ရလို့ ကျေနပ်ပြီး ပျော်နေမှာ ပေါ့၊ သူပျော်သွားရင် ငါကျေနပ်ပါတယ်၊ တော်ပြီလေ"

"တော်မှ ပဲ၊ ထွက်ပြေးကြတာ ... လေးယောက်လုံးကို မိုးတွေရွဲ"

ရယ်ကြသည် ။

ခုမှ ပဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နိုင်ကြတော့သည် ။

လမ်းမှာ တုန်းကတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ သူမကို ဝိုင်းကောကြတာ နားတွေတောင် ပူလို့ ။

ဒီအုပ်စုထဲမှာ သူမက အငယ်ဆုံး။ ဆိုးလည်း အဆိုးဆုံး။ အားလုံးက သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေ မယ့် အစ်မကြီးတွေလိုလည်း သူမအတွက်ပူပန် ပေးတတ်ကြပါသည် ။ လေချို့မို့ဆိုလျှင် အရမ်းလည်း ဂရုစိုက်ချစ်ခင်ကြ ပါသည် ။

ထို့ကြောင့်ပဲ သူမ မန္တလေးကနေ မခွဲနိုင်၊ မခွာရက်ဖြစ်နေရတာပါ။

သူမအတွက် ... မိသားစုလေးတစ်ခု ...။

လီဇာရဲ့ အိပ်ခန်းမှာ ဝရန်တာအကျယ်ကြီးရှိသည် ။ သူမ အပြင်ထွ

က်ပြီး လီဇာရဲ့ အိမ်ခြံဝင်း ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခြံထဲကမြက်တွေ ... စိမ်းလန်းနေပြီ။ မြေကြီးတွေ မိုးရေတို့ နှင့် သိပ်
သည်းနေပြီ။ မြေသင်း နံ့ကို သူမတစ်ဝကြီးရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ ။

ရန်ကုန်မှာ ရော ... မိုးတွေရွာပြီလား။ သူမ သတိတစ်ချက်တော့ ရ
သွားသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်လိုက်၏။ အားလုံးကိုပေါ့။

နောက်ဘက်က အေကီမ လေကြောရှည်သည်။ ။

"နင် ... သူ့နာမည်ရော မေးခဲ့သေးလား၊ လူကတော့ အချောစားဆ
ရာ ... နော် ..."

သူမ ... သူငယ်ချင်းတွေကို လှည့်မကြည့်ပါ။ ခေါင်းပဲခါပြလိုက်သ
ည်။ ။

"ဟင့်အင်း ...၊ မေးပါဘူး၊ ဘာဇာတ်လမ်းမှ ဆက်စရာ မရှိပါဘူးဆို
မှ "

အဲဒါ သူမအထင် ဖြစ်ပါသည်။ ။
